

mišfest, Jummalä kange kōhhuš tundwad,
ja Temma diget kättemaksmišt.

2. Uks wina müja Saksamaal, läks kah-
he aasta eest, ühhe wina male, wina enne-
sele ofima. Te peäl tulli temma ühhe pišso-
kešse linna, ja trakteriš, kuš ta õ-
maiale olli, näggi temma ühhe nore mehhe,
illusa jumme ja näoga, ahjo tagga istuwad,
ja olli jalloto ja keletu. Ta siis mõtles ommaš
süddameš: ehk sel waesel õnnetumal on
wahhest rahha kōppikast tarwiš, ja läks ühhe
tuttawa se linna kōddanikko jure, keš olli
uštaw mees, ja kulaš temma kääst se nore
mehhe pārrast järrele, kaš nenda? Agga
se kōddanik kōstiš, et mees omma kerge
mele ja omma hirmsa lia julgušse läbbi iše
on omma õnnetuše süallune. Temma olli
wäe peäl ja piddi pea upserikš sama, agga
ellaš ühhe tüdrukoga, ja se tüdruk sai kāima
peäle. Mees nüüd kartiš, et üllemad ennast
temmast piddid pahhandama ja temma trah-

wi alla sama, kui se piddi toušma, sest
temma olli omma kergemeelse ello läbbi jo
mitmest neile teada. Temma sepārrast salgaš
julgešte ärra, et temma ei woi se tüdruko
lapse iša olla, ja kui tüdruk ta peäle kāiš, ja
aias omma digust takka, ta siis ütles omma
sure julgušse sees: Kui ma se lapse iša
ollen, siis sago ma keletumakš ja jallotumakš,
kui laps ilmale tulleb, ja kāiš sellega Jum-
mala diguše peäle, kellest kirjotud on:
„Arge eksige mitte, Jummal ei anna ennast
mitte pilkada!“ — Laps sai ilmale tulnud,
ja sest sadik kōhhe mees sai keletumakš ja
jallotumakš, ja on nisuggune praego, nenda
kui sa nääd.

Ei tulle suur Jummal kül mitte igga-
kord ni noppešte egga ni arwalikkust omma
kange hirmoga. Paljo on neid, keš on ni-
sammosuggused, agga polle nende luggu
siiški nisuggune. Agga ei pea nemmad mitte
mõtlemä, ennast sepārrast parramad ollewad